

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta.
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt.
számla 17.270 sz.

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m

Felelős kiadó: DRENYOVSKY JÁNOS Kispest, Fő-tér 12., fsz. 2.

Megelevenedés.

„Uram, eleveníts meg a te igéd szerint.“
119. Zsoltár 107.

Hitéletünk eltorzulására és megnyomorodására vezet, hogyha Isten igéjét nem vesszük komolyan és lelkiismeretesen. Egyházi és gyülekezeti életünknek elbágyadását és meglankadását, de a személyes keresztyén élet erőtlenségét is főleg az okozza, hogy Isten igéjét könnyelműen, felületesen olvassuk, hallgatjuk és tanuljuk. Mindazok, akik megelevenedést, lelki ébredést óhajtanak maguknak, gyülekezetüknek és az egyháznak; akik dolgozni kívánnak ezért és imádkoznak érte, szívleljék meg főképpen ezt, hogy az Isten igéjét komolyan és lelkiismeretesen kell vennünk és fogadnunk.

Az Ágostai Hitvallás azt mondja, hogy Jézus Krisztus megszenteli a benne hívőket a Szentlélek által, kit a szívükbe küld, hogy ő vezérelje, vigasztalja és *elevenítse meg*. őket. Elmélkedjünk a Szentléleknek a Hitvallásban említett három munkáján: vezérlés, vigasztalás és megelevenítés. Mély tartalmú és életünkbe vágó munkák ezek. És szól a Hitvallás egy negyedik munkáról is: a Szentlélek megvédelmez az ördög és a bűn hatalma ellen. Az ördög és a bűn hatalma pedig abban is érvényesül, hogy elaltat, elbágyaszt, megöl bennünket.

Szentlélek nélkül nincs ébredés, nincs megelevenedés, A jóakarát és emberi erőfeszítés elégtelen. Szentlélek kell. Aki bennünket újjászüli. Szentlélek, aki — ugyancsak az Ágostai Hitvallás szerint — hitet ébreszt, ahol és amikor Istennek tetszik, azokban, akik hallják az evangéliomot.

A Szentlélek azokban ébreszt hitet, akik hallják az evangéliomot. Az ige és annak hallgatása nélkül a Szentlélek nem ébreszt hitet. Az igét tehát komolyan kell vennünk. Ugy a törvényt, mint az evangéliomot. Isten igazságát és Isten kegyelmét. Isten parancsait és Isten ígéreteit.

A 119. Zsoltár írója Isten ígéreteire támaszkodik, amikor azt kéri, hogy a nyomorúságban elevenítse meg az Isten. Ismeri, átérzi és szenved a nyomorúságát. Nem tud magán segíteni. Belefogózik Isten ígéreteibe; magának Istennek igéjével érvel. Hivatkozik Istennek hűségére és becsületére. Emlékezteti arra, hogy igéjében mit ígért. És ezen az alapon folyamodik hozzá.

A nyomorúságunkat, szegénységünket, tehetetlenségünket az ige világosságában kell néznünk és meglátnunk. Máskülönben nem

ismerjük fel a nyomorúságot, annak gyökerét, lényegét, okát. Nem vesszük észre, hogy Istentől való eltávolodásunk, elpártolásunk, vagyis a bűn az oka a magunk és a világ nyomorúságának. Az ige ismerete nélkül nem látjuk be, hogy a szabadulásnak, az életnek, az üdvösségnek csak egy útja van: Vissza Istenhez!

Mennyi ámitót, csalót és bujtogatót tudna nemzetünk és az emberiség lerázni magáról, hogyha az Isten ígését nemolyan venné! Hogyha nyomorúságának igazi okát, gyökerét ismerné az ige világosságában!

Az ige ismerete nélkül imádkozni sem tudunk. Mert nem ismerjük sem Istent, sem magunkat, sem bűnünket, sem nyomorúságunkat. Ahol az ígét elhanyagolják, ott nincs igazi imádkozás. Nincs igazi keresztyénség.

Akarsz igazán megelevenedni, felébredni, élni, Isten színe előtt járni? Vedd komolyan az ígét; tartsd szentnek, hallgasd és tanuld örömet! Ez a megelevenedés útja. E nélkül a szavad, az óhajod lehet kegyeskedés, szemforgatás, képmutatás, de semmiképen sem őszinte, nem komoly és nem is vezethet célhoz. N. K.

A Lipcsei Misszió munkamezeiről.

(A Lipcsei Misszió 117. évi jelentéséből.)

A Lipcsei Misszió a lutheránus egyház missziója. Alapításától fogva egyházi jelleget visel. Ebből folyik, hogy nem szorítkozhatik egyes emberek megtérítésére. És csakugyan, a Lipcsei Misszió vezetői kezdettől fogva a bennszülöttek egyházát tűzték ki célul. Különösen áll ez D. Graul Károlyra. Misszionáriusaink szolgálata lutheránus népegyházakat akart alakítani.

Munkánk gyümölcseként fiatal egyházak nevednek.

Indiában az „Evangélikus-Lutheránus Tamul Egyház” 1919. január 14.-én léptette életbe alkotmányát. Ennek az egyháznak az 1935. év végén 33.320 tagja volt. Ezenkívül több mint 2000 indus részesül a keresztségre való előkészítésként oktatásban. Jelenleg különösen a tanjorei és a trichinopoly-i járásban mutatkozik erős gyarapodás. A tamul egyház élén D. Sandegren misszionárius áll, mint püspök. A vezető egyháztanácsban a tanulok vannak többségben. A zsinaton és a zsinati bizottságban pedig a misszionáriusok csak annyiban nyernek képviselést, amennyiben az egyházban hivatalt viselnek. A Svéd Egyházi Misszió és a Lipcsei Misszió a tamul egyház pénztárának hozzájárulást szavaztak meg, amely évről-évre csökken; ennek az összegnek a hovaforrásáról maguk az indiaiak határoznak. Sajnos, a devizatorvény miatt a Lipcsei Misszió az utóbbi években nem volt abban a helyzetben, hogy ezen kötelezettségének eleget tehetett volna. Kénytelenek voltunk a tamul egyházat értesíteni, hogy kényszerhelyzetünkben a segílyt beszüntetjük. Erről később még szólnunk kell.

A tamul egyháznak népegyház jelleget ad először is az, hogy bennszülött tanítói kara van. A német misszionáriusok elejétől fogva különös gondot fordítottak bennszülött lelkészek képzésére. Vannak tehát lelkészek, akik alapos teológiai képzettséggel rendelkeznek és a Szentírásban otthonosak. Nem válnak be valamennyien; néha érkeznek hozzánk panaszok, hogy a nagy területen szétszórt egyes gyülekezetek el vannak hanyagolva. Egészen véve azonban ezek a férfiak jó munkát végeznek a keresztyének gondozásában, sőt szép számmal vannak köztük, akik odaadással fáradoznak a hinduk evangelizálásán. Mi több, volt a multban és van a jelenben több olyan tamul lelkész, akiknek jelleme és munkálkodása minden elismerésre és tiszteletre méltó.

Életformáiban is mindinkább indiai jelleget ölt a tamul egyház. Már maga a nemzeti ébredés hozza magával, hogy a mi keresztyéneink is hangoztatják: a mi egyházunk nem lehet a „nyugati“ keresztyénségnek egyszerű lemásolása. Az indizálás már régebben elkezdődött és előrelátó misszionáriusok ezt a folyamatot elősegítették. A gyülekezeti élet rendjében, a szertartásokban, így különösen az esketésnél, a liturgiában, a templom díszítésében s főleg az éneklésben az igazi tamul jelleg félreismerhetetlen. A mi fülünknek milyen idegenszerűen hangzanak az úgynevezett „lyrics“, amiket főleg faluhelyen mindenfelé énekelnek, de a városokban is mindjobban meghonosodnak. Különös ritmusuk és csekély hangközök európai ízlésünknek nem igen tetszősek, azonban az indiaiak a legnagyobb lelkesedéssel éneklik őket, különösen cintányér és dobkísérettel!

A tamul egyházi alkotmányban kifejezetten benne van, hogy az egyház felelősnek érzi magát a saját népének misszionálásáért. Több lelkész és laikus iparkodik Krisztus evangéliomát honfitársainak hirdetni. Igaz, hogy egészben véve gyülekezeteink bizonyágtévése aránylag gyenge, sőt az evangelizáló buzgalom folyton lelohadással fenyeget. De csoda-e ez, mikor India keresztyénsége olyan törpe kisebbségben van? A tamul egyház 33.320 tagot számol; ezek több millió hindu között élnek. Még ha azt számítjuk is, hogy mi a többi lutheránus missziói egyházakkal együtt 400.000 tagból álló lutheránus egyházszövetséget alkotunk, sőt, hogy minden felekezetet összevéve Indiában több mint 6.000.000 keresztyén van, ámde ezzel a keresztyénséggel szemben áll 350.000.000 nemkeresztyén, többnyire hindu és mohamedán.

Ez lévén a tényleges helyzet, megérthetjük, hogy a gyülekezet misszionáló ereje elégtelen ahhoz, hogy ezt a roppant néptestet átjárja. Ehhez járul még, hogy magában a keresztyénségben is sok baj mutatkozik. Áll ez a tamul egyházra is, sőt éppen erre. A legtöbb gyülekezet már „régí gyülekezet“. Az első szeretet tüze sok helyen kialudt. Misszionáriusaink tehát még teljességgel nélkülözhetetlenek. Misszionáriusaink főfeladatuknak ma is a tamulföldön élő hinduk evangelizálását tekintik. Bár volna több emberünk erre a munkára! Csak egy misszionáriusnak szentelheti magát egészen ennek a munkának (Dr. Graefe Csidadam-ban), a többiek csak más feladatok mellett végezhetik ezt a szolgálatot. Még az a szerencse, hogy a missziói nővéreknek több idejük jut a zenánában a pogány nők látogatására. Ez közvetlen evangelizációs munka; sajnos, bibliás asszonyok hiányában nem tudtuk úgy kiépíteni, ahogyan a nővérek szeretnék.

A pogányoknak szolgálunk az iskolai oktatással is; úgy a magasabb fokú, mint az elemi iskolákban. Több misszionárius és nővér dolgozik ezen a téren. Nemcsak hogy ők maguk tanítanak az iskolában, hanem azonkívül iparkodnak a tamul tanítókat és tanítónőket a vallástanításra előkészíteni. Így Lic. Gäbler misszionárius vezette Tricsinopoly-ban az ottani „szemináriumot“ és Gnanamaikam lelkésszel együtt vallástanítókat képzett ki. Azonkívül egyes misszionáriusok a missziói állomásokon is sokat tettek ebben az irányban.

Tranquebarban az ottani „training school“ beszüntetése után a gyakorlati iskolát középponti iskolává fejlesztettük. Mint ilyen erős lendületet vett. Magasabb fokú népiskolai jellege nem változott, de kihatással van Tranquebar egész környékére s a fiúk gyakorlati kiképzésével is foglalkozik. Röver misszionáriusnak különleges tehetsége van az ifjúsági munkához. Sikerül-e az ifjúság révén végre döntő fordulatot teremteni ebben a városban, ahol immár 200 esztendőnél régebb idő óta hirdetik a Krisztus és az evangélium még mindig nem győzte le a pogányságot? Vagy pedig Tranquebar ugyanazon átok alá esik, amelyet Urunk egykor Kapernaum és más galileai tóparti városra mondott, amely később ezeket a városokat elsöpörte a föld színéről?

Minden iskolai munka egyúttal egyházi szolgálat. A magasabbfokú iskolák közreműködnek, hogy a gyülekezetek olyan vezetőket kapjanak, akiknek megvan a kellő műveltségük s egyúttal benne gyökereznek a keresztyén hitben. A mayavaram-i szövőiskola sem csupán ipari tudást kíván nyújtani a fiatal leányoknak, hanem jó háziasszonyokká akarja őket nevelni és egyszersmind gyülekezetük élő tagjaivá. A mayavaram-i iskola korábbi növendékeire mindig rá lehet ismerni a falusi imaházakban arról, hogy eleve résztvesznek az istentiszteletben és a gyülekezeti életben.

Ebben az összefüggésben mindenekelőtt természetesen a gurukuli munkát kell említenünk. A gurukul Madrasban levő teológiai tanintézetünk, amely lelkészeket, evangelistákat és vallástanítókat képez ki. Jelenleg megint tart egy tanfolyam, amely a lelkészi hivatalra készít elő. Két testvérünk: D. Fröhlich és Lic. dr. Stählin ebben a munkában állnak. Ez a legnagyobb ajándék, amit a régi keresztyénség a fiatal gyülekezeteknek közvetíthet, hogy az évszázadok folyamán szerzett ismereteinket és tapasztalatainkat továbbadjuk nekik. Ennek a munkának céljaként egy olyan teológia lebeg szemünk előtt, amely az indiai lélek kérdéseire az evangéliumból ad feleletet. Sajnos, a gurukul vezetője és egész munkánk szeniora, elhagyta — valószínűleg véglegesen — Indiát és hazajött. Először 44 éve ment ki és utolszor 10 és fél-évig állott szakadatlanul az indiai missziói szolgálatban. Életkora valószínűleg lehetetlenné teszi számára az Indiába való visszatérést. Az utóbbi években egy könyvet írt, amelynek megírására fiatalabb munkatársai, de a missziói vezetőség is felkérte. Megírta gondolatait arról, hogy miként kell Indiában az evangéliomot hirdetni. Könyvét szerényen „Gurukul Notes” címen írta meg. Egyidőben jelent meg angol és tamil nyelven. Meg vagyunk győződve, hogy ezzel nagy szolgálatot tett misszionáknak s egyúttal a tamil egyháznak. Az indiaiaknak is indítást adhat a teológiai gondolkodásra és így az önállóságot fejlesztheti.

Hogyha visszapillantást vetünk mindarra, amit Indiáról jelenthettünk, hálaival állapíthatjuk meg, hogy a föld meghozta gyümölcsét. Látjuk a csodát, hogy ott, a hindu világban egyház alakul. De a feladat még sehol sincs elvégezve. Sőt meg kell állapítanunk, hogy az indiai missziói mezőn sok jelenség aggodalommal tölt el. (Folytatjuk.)

A Neuendettelsai Misszió 50 éves jubileuma.

A Neuendettelsai Misszió 1936. július 14. és 15.-én ünnepelte 50 éves jubileumát Ginzhenhausenben. Kedden, július 14.-én délután négy óraker kezdődött az evangélikus bel- és külmissziói társulat tagjainak zárkörű összejövetelével. A számadás mellett jelentéseket is terjesztettek elő a népmiszsióról, a neuendettelsai missziói és szórvány-szemináriumról, a brazíliai és ukrainai szórványmisszióról, az újguineai pogány misszióról, a toborzó munkáról.

Este 8 óraker istentiszteletszerű gyülekezeti est volt a ginzhenhauseni városi templomban, ahol hosszú idő óta ünnepli az evangélikus bel- és külmissziói társulat évi ünnepéyeit tartja és végrehajtja a kiküldetéseket az Új-Guinea Misszió számára. A gyülekezeti estet igen széppé tették a neuendettelsai missziói és szórvány-szeminárium énekkarának számai. Aztán dr. Eppelin missziói igazgató beszélt Zsid. 13, 8. vers alapján erről a tárgyról: A misszió multja, jelene és jövője Jézus Krisztusé. A szabadságát idehaza töltő S. Lehner misszionárius tartott előadást ezen a címen: „Az Új-Guinea Misszió története első megindulásától az 1914-es világháború kitöréséig” és F. O. Theile missziói igazgató Brisbane (Ausztrália) „az Új-Guinea misszió története a világháború kitörésétől a jelenig”. Mindketten rámutathattak a munka áldott haladására, de tudósítást adhattak a munkának a civilizáció következtében keletkezett nehézségeiről is.

A szerda délelőtt hozta el a főünnepet, nevezetesen a városi templomban 39 óraker tartott ünnepi istentiszteletet. A liturgiát K. Wirth nürnbergi egyháztanácsos, az evangélikus egyházi bel- és külmissziói társulat elnöke, az ünnepi prédikációt D. Meiser müncheni országos püspök tartotta. Az alkalmi ünnepi prédikáció alapigéje Csel. 10, 15. verse volt. Az istentisztelet után következtek az üdvözlések. A ginzhenhauseni esperesség üdvözlését Sperl esperes, az erlangeni teológia fakultását D. Elert egyetemi tanár, a neuendettelsai diakonissza intézetét D. Laurer rektor, a bajor lelkészegyesületét Klingler nürnbergi egyháztanácsos, aki átadta a bajor lelkészek 16.000 márkás adományát, a központi misszióegyesület és a bajor missziói konferenciát G.

Seiler egyháztanácsos, a bajor orvosi misszióegyesületét dr. Dörfler egészségügyi titkos tanácsos, a Luther Márton szövetségét dr. Werner erlangeni lelkész stb. tolmácsolták. A mi (lipcsei) misszióknak üdvözlését dr. Hofer szeminaryumi igazgató adta át. Ő beszélt a két misszió között meglévő lutheri jellegű összeköttetésről és lutheri missziói módszerekről, ez összeköttetés és módszerek jelentőségéről az evangélikus világmisszió történetében.

Az istentisztelet a templom kórusában tartott urvacsorával ért véget. Közös ebéd gyűjtötte össze a résztvevők nagy részét az ünnepet ülő misszió képviselőivel barátságos együttlétre.

A jubileum az újból zsúfolásig megtelt városi templomban délután 3/2 órakor tartott istentisztelet jellegű gyülekezeti ünnepélyvel végződött. A liturgiában közösen elmondták az abrenuntiációt, a hitvallást és Luther katekizmusából eme kérdésre való válaszolást: „Mi az oltáriszentség.” Majd ünnepélyesen megemlékeztek a halottakról, aztán következtek énekszámokkal tarkítva D. Meiser müncheni országos püspök, Theile missziói igazgató Brisbane (Ausztrália), J. Haeffner lelkész, Muscatine (Jowa, Egyesült Államok), K. Müller lelkész, Joinville (Brazília) beszédei és dr. F. Epelein missziói igazgató évi jelentése. A jubileumi ünnepségeket különösképpen az Alt-Mühlthal és a Hahnenkamm vidékének népe látogatta. Itt is megmutatkozott, hogy a misszió valóban gyülekezeti és nép-ügy, az egyház népe hordozza és szereti.

Zarándi Attila.

Hogy lettem én misszionárius?

Irta: Dr. Keysser, Neuendettelsau.

1894. október 9-én a nürnbergi ipariskola egy növendéke haladt át a mai Hindenburg téren. Haza felé iparkodott délebedre. Ekkor e gondolat cikázott át agyán:

„Misszionárius kell legyenek!” Milyen balga gondolat — hisz ez nem is jöhet számításba! Egész más eszmékkel volt tele a feje. De különös, — akár-hogy is iparkodott megszabadulni e kelletlen gondolatól, egyszerűen képtelen volt rá; nem tudta lerázni! Mi volt ez hát tulajdonképpen? Tréfa? Komoly elhatározás? Balgaság? Vagy nem volt többé ép érzékének birtokában? ... Lassankint egész félelmetesnek találta lelki állapotát. Tanítás közben már nem tudott figyelni; éjjel álmatlanul hánykolódott ágyában. Akkor harmadnap leült és irt a nagybátyjának, aki gondozója volt: „Kedves Bácsi! Ez így tovább nem mehet. Elhatároztam, hogy misszionárius leszek...” Persze, csomó nehézség merült fel. De egy fél évvel később már a missziós házban volt Neuendettelsauban.

Négy évi komoly tanulás következett. Ma nagyobbak a követelmények, mint amilyenek akkor voltak, csak hogy hat évig tart a kiképzés. Aki nem tehetséges, egyszerűen nem bírja az iramot. A nálunk ismert tantárgyakon és nyelveken kívül, mint latin, angol, görög, van még vagy féltucat más milyen: missziótörténet, missziótan, néprajz, népismeret, nyelvtan, vokálat, lélektan, a primitív népekre vonatkoztatva, külön misszionárius elgondolásban. E négy év után a kellő felszereléssel ellátva, 1889. június 12-én léptem az egykori német gyarmat Kaiser Wilhelmsland területére. Az első benyomás borzalmas volt! A pápuák, akik kivájt fatörzsekben közeledtek a Stelling nevű gőzshöz, csak bámultak. Podgyászom kiszállításában nem akartak segíteni. Három ládát hoztam magammal. „Nem kell nekünk új misszionárius, ép elég volt az eddigi öregekből.” A misszió akkor már tizenhárom éve dolgozott, de keresztelés még nem történt. Csak két fiatal férfi volt előkészítő tanításban. Miután a naplopó pápuák közül egy sem fogott podgyászaim elszállításához, egyszerűen kidobták a hajóról a tengerpartra és betakarták ponyvával, mert irgalmatlanul esett. Így tartott ez teljes két napon át.

Néhány nap mulva jutottam csak el tulajdonképpeni munkaterületemre, a kate törzsbéliekhez. Siralmas alakok voltak. Nem tudtam hamarjában, mihez kezdjek velük. Rettenetes az, ha az ember nem érti környezete beszédét. Akarunk mondani valamit, kellene beszélni, de nem lehet.

Igy elsősorban nekifogtam a nyelvük tanulásához. Ez mind szép és jó, ha valami vezérkönyvünk van amiből megszerezhetjük az alapismereteket legálább. Így hát kénytelen voltam leírni és megtanulni amit a két idősebb misszionárius tanulmányozott és gyűjtött. De ha élni akartam az új nyelvismerettemmel, a bennszülöttek nem értették meg. De ki tudja milyen badarságokat fecsegtem össze-vissza. Esténként azután odaültem a barna piszokmadarak közé; akik látogatták az iskolánkat — az ő füstös, kormos odúikban és így iparkodtam elsajátítani nyelvüket, szájukról tanulva a szókat. Hallgattam őket, kérdeztem, próbálkoztam, jegyezgettem amit tudtam. A nyilt tüztől megfájdult a szemem, csepegett, de nem volt mit tennem. A nyelvet minden áron meg kellett tanulnom! Több évbe került, amíg ezt valahogyan el tudtam érni.

A nyelvtudás mellé kellett megismernem a törzs egyéni természetét, mely nélkül a misszionárius egyik bakot a másik után lő. Még az új guineai embereknek is van erkölcs és illemtanuk. Egyszer beléptem egy konyhába, anélkül, hogy levetettem volna a cipőmet. Akkor az egyik férfi odaszólt a másíknak: „Ez piszkot hoz a házba.“ Csakhogy ezt én nem hallottam, hanem igenis azt, amit a másik felett: „Ilyenek a fehérbőrűek, nít tudják, mi illik!“

Később egyszer valahol a házamban, beszéltem új-guineaiak vendégszeretőváltáról, a kimondott igazságérzetükről és az ottaniak különös becsület fogalmairól. Egyik hallgatóm egész el csodálkozott elbeszélésemen, mert a bennszülötteket egész másilyeneknek képzelte; ő úgy gondolta, hogy az európai egyszerűen parancsol és ha a feketebőrű nem engedelmeskedik, egyszerűen fejbeköltintja. No hiszen! Micsoda bai lenne ebből az érintetlen, eredeti törzseknél. Abban a pillanatban agyonütnék a kultura képviselőjét, a fehérbőrűt!

Nem, így nem lehet cselekedni! Barátságos módon kell érintkezni a bennszülöttekkel. Az első években nem is tanácsos prédikálni, hanem kedvükben kell járni, szórakozni velük, mesélni nekik: pl. az otthoni rokonokról, népünkről, hazánkról, Istenünkről és Urunk Jézusról, az Üdvözítőnkről. Megérkezésünkkor teljes közömbösséggel viseltettek irányunkban a feketék. Amikor 21 év múlva elbucsztam tőlük, akkor szivettépően sírtak ugyanazon emberek.

Egy másik jelenlevő misszionárius eltávozott, mert annyira megrázta lelkét a sokaság zokogása, hogy nem bírta idegileg. Amellett előre figyelmeztették volt a feketéket, hogy vegyenek erőt magukon, nehogy elsíriák magukat és bennük meg is volt a szándék, hogy nem érzékenyülnek el.

Ebből nyilvánvaló, hogy a keresztényen törzsek szeretettel és hálával ragaszkodnak ahhoz az egyénhez, aki által Istent és az üdvözülést kegyelmét megismerték.

Fordította: Horusitzkyné Barthel Hermin.

Mi ujság?

Középfrikai történet. — Hart misszionárius 1920-ban ellátogatott egy faluba. Találkozott egy öreg emberrel, aki a misszionáriust törzsfőnököket megillető köszöntéssel üdvözölte. Azután azt kérdezte: „Mi ujság van?“ — A misszionárius azt felelte: „Jézus minden embert üdvözíthet.“ Az öreg erre: „Jézus? Ki az a Jézus? Errefelé nem ismerős az a Jézus.“ — Azóta a misszionárius többször megfordult feleségével együtt azon a vidéken. Ma már minden faluban van egy kis iskola és imaház, a járás központjában pedig 300 lelket befogadó templom. Ez a templom sem mindig elég tágas a gyülekezet befogadására, úgyhogy az udvaron tartják az istentiszteleteket.

Egy varázsló orvos fiának a megtérése. — Amikor a fiú megtért, a környékbeli orvosok mind meghökkentek, mert attól félték, hogy a keresztényné lett fiú elárulja titkaikat. Elhatározták, hogy elteszik láb alól. Ötször próbálkoztak megölésével. Utolszor el akarták égetni. Az illető egy bennszülött kunyhóban lakott feleségével és gyermekeivel. Három gyermeke volt.

Ellenségei odalopakodtak, kötelekkel elzárták az ajtót, azután felgyújtották a kunyhót. Szerencsére a fehér hangyák annyira elrágták a kunyhót tartó egyik faoszlopot, hogy Jóká, ez volt a neve, az oszlopot kidönthette és kiemenekült. Váratlanul jelent meg a sokaság körében, amely összegyülekezett, hogy halálkiáltásait hallgassa. Nem tett ellenük feljelentést, hanem rábeszélte őket, hogy még egyszer hallgassák meg. Sikerült is őket jobb belátásra bírni. Mikor a misszionárius utolsó körútja alkalmával Jóká temploma előtt ment el, éppen urvacsora kiszolgáltatása volt. Háromszáznál többen vettek részt. Megállt és bement a templomba. A Jóká-ellenes párt vezető embere az oltárnál a misszionárius mellett térdelt s együtt éltek az urvacsorával.

A Missziói Gyermekszövetség órája.

Ének: Krisztus, menny s föld alkotója. (Dt. 401.)

Kezdő ima tartalma az 56. Zs. vége szerint: Oh Isten, megszabadítottad lábamat attól, hogy végképp elessem, Neked köszönhetem egyedül, ha az Élet világosságában járhatok.

Ige: János 3, 16. és János 7, 38. alapján beszélünk a II. hitágazatról. Hol nincs szükség Krisztus Urunkra? 1. Ahol nincs bűn. Az álmában bekor-mozott fiú nem akar megmosakodni, nem hiszi el, hogy feketé az ábrázata. A betegségében lesoványkodott legény nem érti, miért sír annyira az édesanya, ki őt a kórházban meglátogatja. A legény nem érti a könnyeket, mert gondosan eltitkolták előtte halálos betegségét. Az árulkodó iskolásgyermek nem érti, hogy miért nem hiszik el a bemondásait; a saját hibái felismerésére nincs se szeme, se füle. Máté 13, 15. Nincs szükség Krisztusra, 2. ahol nincs halál. Egy városi iskolásfíú, kinek édesapja pár éve vonat elé vetette magát, most február közepén az édesanyját veszítette el. A fiú nővére, gyári munkaslány, nem engedte a fiút az édesanya temetésére. Azzal kényszerítette a fiút otthonmaradásra, hogy: nincs tisztességes ruhád. És a gyerek belenyugodott ebbe; a temetés után sem ment ki a temetőbe, hogy anyja sirját felkeresse. Mikor a családon kívül álló ember a gyereket pár nap múlva elvitte a temetőbe s a gyermekeket odavezette az anyai sírhoz, a fiú egy árva könnyet nem tudott ejteni. Valaki a sírnál könyörületességből kis pénzeszreget adott a fiúnak, hogy abból a pillanatnyilag legegésztőbb szükségét fedezze. Ez a pénz mosolyt varázsolt arra az arcra, mely síni semmiképp sem tudott. Ki itt a halott? Az anyá-e, vagy a minden érzésre képtelen fiú? Az anyá a fiú számára meg sem halt, mert anyja az ő számára nem is élt igazán. Szüksége van-e ilyen gyermekeknek halálgyőző Krisztusra? Igen van rá szüksége, de mit kell átélnie előbb, hogy a készpénz helyett Krisztus Urunk szeretetét és váltásághalálát tartsa legtöbbré. De a halál tekintetében nemcsak ez a 11 éves fiú könnyelmű. Mit is mondott Péter apostol Urunk elfogatása előtt? Máté 26, 35. Nincs szükség Krisztusra 3-szor ott, ahol nincs sátán. Egy kis diák nem hitte, hogy rossz társaságban hallott egyetlenegy parázna szó egy egész emberéletet tönkre tehet, ha a mögött a szó mögött az ördög áll. Meg-történt a baj. Egy óvatlan pillanatban sikamlós szó csúszott a kis diák fülébe. A fiú e naptól kezdve szemlátomást hanyatlott testileg, lelkileg. Jó tanuló-ból majdném bukott diák lett. Ma ez a gyermek férfi ugyan, de inkább ember-oncs, kinek semmi öröme nincs a világon: Súlyos ezreket költött egészsége helyreállítására, de egészségét többé vissza nem kaphatja, ehelyett egy or-vostól azt kellett meghallania: barátom, magának kutyabaja sem volna, ha szüleit igazán tisztelte volna, szavukat halálos komolyan vette volna és a 10 parancsolat szerint félté és szeretete volna Isteni. Ma már ez a szerencsétlen ember látja, hogy egyetlen gonosz szó olyan mint a rádió-antenna csapja, melyet a készülékbe bedugunk s azon keresztül jut a készülékbe millió és millió hang. Egyetlen gonosz szó sátánok légióit rejti magában. Ma Petőfiel sóhaját ez az emberoncs: „óh ha akkor látok a világba!” — Dehát vajjon Péter apostol nem tartotta feleslegesnek Krisztus váltásághalálát, mert ismeretlen volt előtte a sátán rettentő ereje? Máté 16, 22—23.

Hol van szükség Krisztus Urunkra?

Nott misszionárius a déli tenger szigetlakóinak egyszer János evangéliomát olvasta és magyarázta. Mikor a 3. rész 16. versét elolvasta, szavába vágott egy bennszülött, ki eddig a legnagyobb figyelemmel és örömmel hallgatta az Igét. Így szólt a bennszülött: Hogyan hangzanak azok a szók, amiket az imént olvastál? Hadd halljam csak mégegyszer őket. Nott újra elolvasta a verset: „Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő megszületett Fiát adta, hogy valaki hiszen ōbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.“ A bennszülött erre felállt az asztal mellől és így szólt: „Igaz ez? Igaz lehet ez? Isten szereti a világot, holott a világ nem szereti Őt? Úgy szereti, hogy megszületett Fiát adta a világnak, hogy meghaljon az emberekért s az emberek így jussanak örök életre? Igaz lehet ez? Nott elolvasta a verset harmadszor és hozzáfűzte, hogy ez bizonyonlag igaz és, hogy ez az a nagy örömhír, melyet Isten a bennszülötteknek üzen és hogy mindenki, aki Isten Fiában hisz, nem veszik el, hanem elnyeri az örök életet. Az ámuló bennszülött a szíve legmélyéig megindult, sirva fakadt. És amint a könnyek csörgedeztek alá az arcán, csöndesen elvonult a magányba, hogy Istenének szeretete felől gondolkozzék, e szeretetről, mely ezen a napon az Ő szívé meghódította. E bennszülött később teljes békességet és vigasztalást talált Isten szeretetében.

Aranymondás. „Az Isten szeretet.“ János I. levele 4, 8.

Záróimánkban Isten Szentlelkét kérjük, hogy keltsen bennünk szomjúságot, hő vágyakozást Isten ama szeretete után, melyet a kereszten minden ember részére kiárasztott Szent Fia vérében.

Záróének: Egyetlen forrása. Hallelujah 37., vagy nagypénteki korál.

Missziói Imaóra.

A Misszióegyesület tagjai és a misszió barátai minden hónap második keddjén, tehát most: március 9.-én, missziói csendes órát tartanak, vagy csoportokban, vagy ha erre nem nyílik alkalom, magánosan. Minthogy a husvétii ünnepek közelednek, márciusi elmélkedésünk témája legyen:

Az értünk elszenvedett keresztfahalálból dicsőségesen feltámadott és örökkön élő, győzedelmes Ur Jézus Krisztus.

Az elmélkedés alapjául ajánljuk a következő igéket:

„Ezt a Jézust feltámasztotta Isten, minek mi mindnyájan tanubizonyosságai vagyunk.“ Ap. Csel. 2, 32.

„En vagyok a feltámadás és az élet; aki hisz énbenem, ha meghal is él. És aki csak él és hisz énbenem, soha meg nem hal.“ Ján. 11, 25—26.

„Annakokáért ha feltámadtatok a Krisztussal, az odafölvalókat keresétek, ahol a Krisztus van, az Isten jobbján ülve. Az odafölvalókkal törődjétek, nem a földiekkel.“ Kol. 3, 1—2.

Adjunk hálát Istennek, hogy fiának elküldése által megszabadított bennünket a halál félelmétől és a szolgaságtól; Megváltónknak, hogy eltörölte a halált és világosságra hozta az életet és a halhatatlanságot az evangéliom által; a Szentléleknek, hogy az örökélet hitét kelti és fenntartja szívünkben. Adjunk hálát, hogy míg külső emberünk romlik, a belső ember ujul és erősödik; úgyhogy járhatunk, mint Istennek új teremtmései. Adjunk hálát a Szentlélek megelevenítő, ébresztő és serkentő munkájáért.

Kérjük Isten kegyelmét, hogy életünk tegyen bizonyosságot a Krisztus feltámadásáról és feltámadásának erejéről. Hogy Isten igéje hatalmasan munkálkodjék mi bennünk és mindenütt, ahol azt tisztán és igazán hirdetik. Hogy gyülekezetünket és egyházunkat ébressze, elevenítse a Szentlélek, hogy lehessen Krisztusnak élő és szent teste, eszköze és a hívőknek áldott közössége, amelyben a Szentlélek gyümölcsei teremnek Isten dicsőségére. Hogy minél többen vállalják a keresztyén iratkeresztés munkáját. Hogy gyarapodjék azoknak a száma, akik a misszióért imádkoznak, adakoznak, dolgoznak. Hogy a szabadság ünnepét ünneplő hazánk legyen annak a szabadságnak országa, amelyre minket Krisztus megszabadított s nemzetünk szabaduljon ki a bűnnek, ördögnek rabságából.

Ima: Mi Urunk Jézus Krisztus! Te vagy a feltámadás és az élet. Szent-

lelkedet add belénk, hogy felemelje szívünket, lelkünket Hozzád. Szabadíts meg bennünket minden félelemtől és rettegéstől. Irányítsd akaratomkat és szándékainkat az odafelvalókra, nehogy hiábavalóságra fecséreljük időnket, erőnket. Csatolj magadhoz. Szeretetünk és ragaszkodásunk Hozzád övön meg bennünket attól, hogy a világ kedvét hajszolva megtagadjunk Téged. Maradj velünk Isteni kegyelmeddel. Ámen.

H I R E K.

D. Geduly Henrik, a tiszai egyházkerület püspöke, m. kir. titkos-tanácsos, nyíregyházi lelkes, aki mint hivatalára nézve legidősebb püspök — 25 évnél tovább volt püspök — az egyetemes közgyűlésnek és a zsinatnak egyházi elnöke volt, február 18-ikán elköltözött az örök dicsőségre. Higgadt bölcseségű vezére volt egyházunknak. Misszió-egyesületünk egyházi elnöke január 4-ikéről kapott tőle utólagos leiratot válaszul felterjesztésére, amelyben a külmisszió ügyében egyházunk lelkeszeihez intézett körlevelét mutatta be a püspöknek. Leiratában többek között a következőket írta: „A körlevel egész tartalmával azonosítom magamat s annak szétküldését a magam részéről csak helyesléssel és köszönettel tudom fogadni. Egyházkerületem lelkeszeihez különben is körlevelet intézek s felhívom őket, az egyetemes közgyűlés vonatkozó határozatával kapcsolatban, de attól eltekintve új zsinati törvényünkkel kapcsolatban is a bel- és külmisszió munkára.” — Isten vigasztaljon meg minden gyászolót; az elköltözött helyébe állítson a Szentlélek Isten szíve szerint való vezetőt!

Id. Victor János, a Vasárnapi Iskola Szövetség titkára, életének 77. évében, február 12-ikén befejezte földi szolgálatát. A reá bízott tálenomoknak hű sáfára, Krisztusnak aláztos és engedelmes szolgálója, Magyarországon az evangéliom ügyének egyik nagyérdemű és buzgó előharcosa volt. Lankadatlan szolgálatkészségét, finom lelkületét és szeretetreméltó előzékenységét nem felejtik el azok, akiknek volt alkalmuk vele személyes érintkezésbe kerülni. Id. Victor János a tanítóképzőintézetet Felsőlövön, a Wimmer által alapított tanintézetben végezte. Emléke legyen közöttünk áldott!

Egy kínai misszionárius Kunst Irénről. Schoppe Károly, a liebenzelli misszió kebelében működő kínai misszionárius körutat tartott hazánkban és több helyen tartott előadást. Kunst Irénről megkérdezte, a következőket mondta: „Kunst Irén másfél évvel később jött ki Kínába, mint én. Feleségemmel együtt nagyon jó viszonyban voltunk vele Csangszában. Mikor állomáshelyünkön egyre többen lettünk, vele együtt Csingcsoba költöztünk, hogy ott üttörő munkát kezdjünk. Kunst Irén tehát pionír misszionáriusnő volt. Mi idősebbek is mindig csodáltuk szívós kitartását a munkában. Sokszor egymagában volt a kínaiak között; de annyira megszerették, hogy amikor Koch Róza melléje került, a bennszülöttek csak Kunst Irénhez vonzódtak. Ennek nyitja az, hogy Kunst Irén teljesen megtagadta önmagát s nagyon szerette a kínaiakat. Igazi példaképe volt a kínai asszonyoknak. Nagyon áldott életet élt. A veszedelmektől nem rettegett, mert tudta, hogy a Megváltó mellette van. Ezt felismerték Kunst Irénben a kínaiak; tudták róla, hogy nem béres, hanem pásztör. Amit kapott, azt mindjárt elosztogatta övéinek. Engedelmes eszköz volt Urának kezében. A fiatal misszionáriusnők is mind csodálattal tekintettek rá és élete bátorítás volt rájuk. Emlékszem, hogy amikor Liebenzellben együtt voltunk, milyen nagy szeretettel és vágyódással beszélt a kínaiakról. Valósággal hazavágyódott közéjük. Magyarországra hazája volt, igaz, de belsőleg szabad volt. Ez a misszionáriusok titka. A hazát nem kell megtagadni, sőt védeni és védeni kell; de az Isten országának építője nem maradhat meg nemzetisége mellett, hanem felül kell emelkedni. Amikor én misszionárius lettem, akkor német maradtam

ugyan, de ugyanakkor nemzetekfeletti lettem. Ez több, mint nemzetközi. Ilyen volt Kunst Irén is. Áldott legyen emléke és munkája." — Schoppe Károly Budapesten is több gyülekezetben szolgált; a január 25-iki előadását Zarándy Attila és dr. Csia Sándor főtanácsos tolmácsolták. A Fásori gimnáziumban február 5-ikén, a Deák-téri leánygimnáziumban február 11-ikén tartott eleven és érdekességénél fogva figyelmet lebilincselő előadást.

A budapesti Üllői-úti külmisziói órán február 9-ikén Zászkaliczky Pál főtí lelkész, Egyesületünk jegyzője, tartott előadást „Egy év a finn miszió történetében” címen. Bemutatta, hogy mit tettek a miszió barátai az ügy érdekében. Beleláttunk a műhely titkába; a miszionáló gyülekezetek szívébe. Beszélő számok hirdették, hogy „jobb adni, mint venni.” A finn külmiszió nem egy egyesületé, hanem a finn nemzeté. A miszió kell, hogy szívügy legyen, mert csak akkor lesznek szívből jövő adományok a munkára. Írásmagyarázatot ífj. Rimár Jenő tartott Ap. Csel. 10, 1—6. alapján. — A március 9-iki órán Danhauser László, egyesületünk titkára tart előadást a jubiláló orvosmiszióról.

Sopron. Január 6.-án a misziói ünnepélyen dr. br. Podmaniczky Pál német, dr. Kneffel József járásbíró magyar nyelven tartott előadást. A leánykoszorúcska énekjára misziói énekeket énekelt és tagjai szavaltak. 21.60 P offertórium a Missionsglocke javára fordítottatott. — Február 6.-án Schoppe Károly liebenzelli miszionárius németül prédikált a templomban. Ugyanő a teológiai egyetemi hallgatók lelkébe is lebecsátotta a miszió áldott halóját. Február 21.-én dr. br. Podmaniczky Pál Gossner Evangélista Jánosról tartott vetített-képes előadást.

A nyíregyházi külmisziói szövetség jan. 10.-én tartotta évi rendes közgyűlését, amelyet Margocsy Emil elnök nyitott meg; bevezető beszédjében visszapillantott az elmúlt munkaévre, az áldásokért Istennek adott hálát, a munkásoknak köszönetét fejezte ki, kegyeltes szavakkal emlékezett meg az egyesület halottairól. Veczán János titkár előterjesztette évi jelentését, amelyből kitűnik, hogy az elmúlt évben 12 alkalommal ren-

deztek előadást és tartottak imaórát. Az egyesületet meglátogatták: Benzing István, Már Johannes, dr. Podmaniczky Pál br., Molnár Mária, dr. Ihmels Károly, akik ismertették a munkamezőt és imádkozásra hívták fel a tagokat. A szövetség halottai: Bogár Lajos, Sajben Pál. — Piovarcs Gyula beszámolt az év forgalmáról, a Missziói Lapok előfizetéséről. A közgyűlést írásmagyarázat és imaóra követte.

Nyíregyházán január 10.-én külmisziói előadást, utána közgyűlést tartottak. Az előadást közének és Veczán János imádsága nyitotta meg. Szavaltak: Sallay Erzsébet és Kiss Zoltán tanító. Krecsák Jolán tanítónő az indiai misziói munkáról tartott felolvasást, Gabulya Pál részleteket mondott el egy miszionáriusnő feljegyzéseiből. A Luther Márton-Kör tagjai egy öt képből álló jelenetet mutattak be, amelyből látni lehetett, hogyan fejlődik; izmosodik a külmisziói munka egy kis pogány szigeten. Az előadást Belák Sándor tolkaji lelkész bibliamagyarázata fejezte be, aki az Apostolok Cselekedeteinek 8:26—40. alapján szólt a nagy számban összegyűlt hívekhez. Az előadás után az egyházi tanácssteremben a Külmisziói Szövetség tagjai évi közgyűlést tartották meg.

A **szarvasi misziói egyesület** f. é. jan. 9.-én tartott évi közgyűlését a hálaadás és reménykedés ünnepévé avatta a társelnöki állásban beállott személyi változás. Lányi Hermin, akinek elévülhetetlen érdemei vannak nemcsak az egyesület megalakítása és felvirágoztatása körül, hanem általában a szarvasi hitélet fellendülésének minden vonatkozásában, kénytelen volt betegeskedése miatt társelnöki állásáról lemondani. A közgyűlés a legőszintébb sajnálattal vette tudomásul megmásíthatatlan elhatározását, a legmélyebb hála hangján emlékezett meg áldásos működéséről s érdemei elismerésül az egyesület díszelnökévé választotta meg. A lemondott társelnök távozása fölötti szomorúságot enyhítette némileg az a körülmény, hogy utódjául sikerült megnyerni özv. Fertig Alajosnét, a szarvasi egyház egyik legbuzgóbb, a szarvasi társadalom egyik legtiszteltebb tagját. Valóban az Úr maga adta őt vezérül az egyesületnek! Nem is volt talán még tisztvi-

selő, akit olyan határtalan szeretettel, bizalommal és lelkesedéssel választott volna meg valamely missziói egyesület, mint őt a szarvasi missziói egyesület. Elnöki működése elé már ezert is a legszebb reménységgel tekint az egyesület minden tagja. Új ellenőrül Omaszta Bélánét, másodkönyvtárosul Székési Pált és új tanácsstagul Jancsó Györgynét választotta meg a közgyűlés szintén egyhangú lelkesedéssel. Felemelő mozzanata volt még a közgyűlésnek a pénztári jelentés, mely a bevétel újabb emelkedéséről tett bizonyosságot (az egyesület 1936. évi bevétele 693.78 P, kiadása 593.— P volt) s különösen az egyesület által Indiában fenntartott evangélistának, Pushamma Vedanayakam-nak évi jelentése arról a missziói munkáról, melyet az egyesület nevében és megbízásából végez pogány földie között Madrasban. — Nyugodjék Istennek áldása a közgyűlés minden határozatán és intézkedésén a misszió javára!

India. Kalkutában 1936-ban evangélikus gyülekezet alakult. Lelkésze Hurad, akit a Goszner-féle misszió küldött oda. A gyülekezet 200 lelket számlál. — Világkonferenciák: December elején a keresztyén leányok világszövetsége tartott világkonferenciát Ceylon szigetén, január elején pedig a keresztyén ifjúsági egyesületek világszövetsége Mysore városban. — A holland külmissziói társaság egy fiatal tudóst küldött Jáva szigetének keleti részébe, a Bibliának a bali nyelvre fordítását előkészíteni.

Oroszország. Az istentelenség irodalma hanyatlik. „Az istentelen” (Besbosnik) című lap 1930-ban havonként hatszor jelent meg, 8 oldal terjedelemben, 360.000 példányban; 1934-ben már csak 4 oldalon jelent meg havonként háromszor; az előfizetők számával elhallgattak; 1935-ben a lap egészen megszűnt. „A vallás ellensége” (Antireligiosnik) 1931-ben 31.500 példánnyal indult meg; 1934-ben már 12.000 példányra apadt s már nem havonként, hanem minden második hónapban jelent meg. Ennek oka bizonyára abban a nagy evangéliumi mozgalomban keresendő, amely Oroszországban minden üldözés ellenére diadalmasan halad.

Külmissziói konferenciát rendez Budapestén a Magyar Református Külmissziói Szövetség, 1937. március

20—22. A konferencia előadói lesznek: Baboss Sándor, mandzsuriari misszionárius, Bereczky Albert és ifj. Biberauer Richárd budapesti lelkészek, Döbrössy Lajos mohamedán misszionárius, Pógyor István KIE. nemzeti titkár, Ravasz László. — Fontosabb előadások: Krisztus Mandzsuriában. A mohamedánok Európában. Egyházunk missziói feladata. Beszámoló az indiai világkonferenciáról. — Részvételi díj: Akik szállást igényelnek, azoknak 2 P, akiknek erre nincs szükségük, azoknak 1 P. Ebben a 33%-os vasuti jegy-igazolvány díja is benne foglaltatik. Jelentkezési határidő 1937. március 15. a szövetségi irodájában: Budapest, IX., Kálvin-tér 8. II. A jelentkezők részletes programot kapnak.

Isten fia vagy-e? A Bethánia-könyvkereskedés „Örök kérdések” című sorozatának 7-ik füzeté. 16 oldal, ára 20 fillér. A kis füzet biztos hangon a kijelentés világosságában tárgyalja a cimbén foglaltatott kérdést, melyre annyi homályos, felületes választ szoktak adni az emberek önmaguknak. El kell olvasni ezt a füzetet mindenkinek, aki a saját életében is az istenfiúság felől bizonyosságot akar szerezni. A füzet írója Békefi Benő ref. s.-lelkész. Kapható a Bethánia-könyvkereskedésben, Budapest, VIII., Gyulai Pál-u. 9.

A Szentírás és a spiritizmus. Irta Szikszai Béni CE utazótítkár. „Örök kérdések” című sorozat 8-ik száma. 16 oldal, ára 20 fillér. Ma, amikor a spiritizmus titokzatos világa annyi sok ember lelkét vonja maga felé, nagy szolgálatot tesz ez a nagy bibliaismerettel megírt kis füzet. Mindenkinek tudni kell, hogy mit szól a Szentírás a spiritizmusról és hogyan ítél felőle. A füzet ezt mutatja meg. Kapható a Bethánia-könyvkereskedésben, Budapest, VIII., Gyulai Pál-utca 9.

Új fontos kiadvánnyal gazdagodott a magyarnyelvű külmissziói irodalom. „A külmisszió lényege” című munkáját adta közre Horváth Jenő erdélyi ref. lelkipásztor. Addig is, amíg ismertetésére sor kerül, melegen ajánljuk minden külmissziói barát figyelmébe. Ára 4 P.

Sundar Singh, India apostolának élettörténete megjelent új kiadásban. Ára 0.80 P.

Kimutatás

a magyarhoni ág. hitv. evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1937. január 23.-tól 1937. február 23.-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1936-ra: Zalagalsai ev. egyház 3 (1), Ziermann Lajos 3 (1), Budapestről Vásárhelyi Dezsőné 3 (1), özv. Gáncs Aladárné 3.—, özv. Both Jánosné 1, Mihalovics Samu Bér 3 (1), Kovács Sándorné Körmend 3.—, özv. Ritter Frigyesné Győr 3.—, Magyar Géza Szák 3.—, Kirnbauer Lajos Szombathely 3.—, Sziklai Vendelné Kispeszt 3.—, Ludván Sándor Celdömölk 3.—, id. Seitleben Lajosné Pest-szenterzsébet 1.—, Seitleben Dezső 1.—, Mezőberényi II. ker. ev. egyház 3.—, Nyíregyházi missziói fiókegylettől tagdíjból 29.25, jövedelemből 49.18, Székesfehérvári missziói fiókegylettől 59.72, Rác Sándor Meszlen 3 (1) P.

Offertórium: Csákvár 1.51, Luczfalva 4.04, Hegyeshalom 8.40, Felsőpetény 1.69, Oroszlány 2.—, Szentes 2.04, Csanádalberti 1.50, Abaujszántó 1.57, Ipolyvecze 2.—, Kerta 1.86, Mezőberényi II. ker. egyház 6.—, Tokaj 1.40, bibliórak 1.09, Békési egyházmegye gyülekezetei 44.62, Üllői-u. külm. óra jan. 25.-én 12.—, feb. 9.-én 11.46 P.

Adományok: Budapestről Műhsam Eliz 2.—, dr. Molnár Gyula 2.—, „Atom” 3.—, dr. Szontagh Antal 3.—, Br. Bottlik György és József 2.—, Johnson Gisle 4.—, Kőszegi Evang. Leánygimnázium Ifj. Belm. Egylete 20.—, Belák Jánosné Tokaj 4.—, Kovács Sándorné Körmend 1.—, Bálint

Juliska Nyíregyháza 1.50, Nehrihradszky Márta Salgótarján 1.—, Bachmann Frigyesné Kiskőrös 2.—, Ulrich István Kötcsse 1.—, Szelestey László Boba 1.—, Salamon Julia Győr 3.—, Kiss Lajosné Győrujfalu 1.—, Orosháza missz. vet. előadás 7.29, Lébényi Ifj. Egyesület teaestélyén 5.54, Király Lajos Szilvasvárad 4.— és a Hildesheimer China Blinden Missziónak 4.—, Pestszentlőrinci vas. iskolások indiai árvának 5.—, Tiefbrunner Hermin Sopronbánfalva moham. misszióra 1— P.

Perselygyűjtés: Tokajból: Belák Palika 1.12, Korchmáros Józsefné 3.19, vitéz Dávid Andrásné 2.41, Lébényből: Tóth Mihály 615. hsz. 1.86, Szigeti Jánosné 1.65, Sipos Feri 1.43, Taschner Ilona Bpest 2.—, Szentes lelk. hiv. 1.25, Szák ev. egyház 2.03, Irsa külm. bibliórak 15.—, Erdőkürti bibliórak 4.30 P.

Gyermekszövetség: Bélyegért Eger 5.50, gyűjtés Tokaj 2.43, Nyíregyháza 1.—, Lébény 2.— és 1.16, Körmend 10.50, Irsai vas. isk. 6.10 P.

Gáncs Aladár-alapra: vitéz Csia Sándor Bpest 3.— P.

Christiananda missziójára: Dr. Molnár Gyula Bpest 1.—, Székesfehérvári fiókegylet 70.— P.

Missionsglocke-ra: Lelk. hiv. Sopron 53.62 P.

Ukrán misszióra: Gergely Ferencné Nyíregyháza 7.— P.

Szeretettel kérem a tagokat és a hittestvéreket, hogy a szelvényen megírni sziveskedjenek, mily címen: tagdíj, előfizetés, offertórium, gyűjtés vagy adomány címen könyvelendő el a küldött összeg. A Missziói Lapokra külön küldött előfizetést e helyen nem nyugtazzuk, sem azokat az előfizetéseket, amikor a tagdíjat a Missziói Lapok kiadóhivatalába küldik. Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Budapest, 1937. február 23.
Csekkszámja száma: 16.188.

Rimár Jenő pénztáros,
XIV. Gizella-ut 28. fsz. 1.
Telefon: 2-97-189